

DIUEN QUE ES UN HIVERN BENIGNE...

Es possible que la gent d'aquest país, temps era temps, hagués estat difícil de governar. Entra igualment en el camp de les probabilitats que qualsevol incidència històrica més o menys llunyana torni a fer-li perdre els estreps. Són coses que fan de mal dir i els càlculs es mouen entre unes evocacions deformades per nostàlgies o pors i l'especulació en el terreny incert, arriscat i ple d'ensopegades de la profecia.

Però es pot afirmar —un cop desbrossades les excepcions més visibles— que actualment i des de fa una colla d'anys la gent d'aquest país és una massa quieta, limfàtica (en un sentit figurat que, per poc que es pugui, no hagi d'ésser motiu d'ofensa), una veritable pasta d'agnus de conjunt. Causa admiració l'estoïcisme amb què aguanta totes les que li plouen i si pot evitar l'atac de nervis final que a vegades fa que els caràcters massa continguts explotin, serà objecte d'universals elogis.

Depèn molt de com passi la prova dels preus desbocats a la qual la sotmeten ara. Es una prova dura: les grans companyies, després de publicar anuncis victoriosos a tota

pàgina, confessant beneficis plens de substància i uns balanços provocatius, apugen les tarifes sense contemplacions i amb poquíssimes explicacions. Es tracta, sembla, de demostrar que no val la pena d'explicar res. La premsa, aprofitant excletxes i portells, revela que els preus de molts articles de primera necessitat s'eleven sense que això millori la situació dels qui els produeixen, sinó tan sols la situació d'uns traficants anònims —o gairebé— que a falta del seu esforç personal aporten a les operacions d'esquilada el pes de considerables padrinatges. Dia per altre, la gent té notícia de corrupcions i d'escàndols d'un desvergonyiment increïble, no pas divulgats per insidiosos rumors, sinó per mitjà d'una informació que cada vegada precisa més. Per tant, no es pot atribuir a ignorància la passivitat general. Deu haver-hi un veritable delit per guanyar el premi de civisme. La gent va afegint forats al cinturó i ara que es va acabant la pell ja hi ha qui pensa en els elàstics. O en la faixa —tan típica—, que té l'avantatge, també tradicional, de molta anomenada, per poder dur-hi un roc.

PERE CALDERS